

TSUE dzieli ten pierwszy zarzut odwołania na dwie części dotyczące, z jednej strony, nieposzanowania zasady prawidłowego zarządzania wymiarem sprawiedliwości i, z drugiej strony, nieposzanowania zasad niezawisłości i bezstronności sądu. W ramach części pierwszej zarzutu pierwszego TSUE zauważa, że wniosek Sądu, zgodnie z którym zadaniem TSUE jest reprezentowanie Unii w odniesieniu do ww. skargi o odszkodowanie opiera się otwarcie na orzecznictwie wypracowanym w wyroku Werhahn Hansamühle/Rada i Komisja (od 63/72 do 69/72, EU:C:1973:121, zwanym dalej „wyrokiem Werhahn i in.”). Podejście przyjęte w tej linii orzeczniczej jest takie, że gdy Wspólnota (a obecnie Unia) jest wezwana do odpowiedzialności za akty prawne wydane przez jedną z jej instytucji, to przed sądami Unii powinna ją reprezentować instytucja (lub instytucje), której można przypisać zdarzenie powodujące powstanie odpowiedzialności. Jednakże TSUE utrzymuje, że podejście to nie powinno być stosowane w niniejszej sprawie, ponieważ z wielu względów, skutek tego podejścia jest w rzeczywistości sprzeczny z interesem prawidłowego zarządzania wymiarem sprawiedliwości, który, jak wynika z wyroku Werhahn i in. stanowi rację bytu tego podejścia. W tym kontekście TSUE podnosi również, incydentalnie, nienależyte uwzględnienie zakresu stosowania art. 317 akapit pierwszy TFUE oraz art. 53 ust. 1 rozporządzenia nr 966/2012⁽¹⁾, zgodnie z którym Sąd musiałby przyjąć zasadę, że odszkodowanie, takie jak żądane w niniejszej sprawie, powinno być przypisane do sekcji budżetu Unii odnoszącej się do Komisji.

W drugiej części zarzutu pierwszego odwołania TSUE twierdzi, powołując się na wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie Mihalkov p. Bułgaria (sprawa nr 67719/01), że Sąd, orzekając, iż TSUE powinien reprezentować Unię w ramach skargi o odszkodowanie L. Marcuccia, naruszył wymogi niezawisłości i obiektywnej bezstronności sądu. Ponieważ, z jednej strony, zdarzenie powodujące powstanie domniemanej odpowiedzialności wystąpiło w ramach wykonywania jego funkcji sądowych przez skład orzekający a z drugiej strony, skład orzekający, który miał wydać rozstrzygnięcie w tej sprawie: i) należy do tej samej instytucji sądowej (Sąd), do której należy skład orzekający, któremu przypisuje się odpowiedzialność za zdarzenie powodujące powstanie odpowiedzialności oraz ii) stanowi integralną część pozwanego w tej samej sprawie (TSUE), z którym sędziowie tego składu są zawodowo związani, powyższe wymogi byłyby niespełnione, szczególnie w wypadku, w którym, jak uznał Sąd, odszkodowanie, takie jak żądane w niniejszej sprawie, powinno być wypłacone z budżetu odnoszącego się do TSUE.

TSUE utrzymuje dalej w zarzucie drugim, że zaskarżone postanowienie jest obarczone wadą, ponieważ narusza obowiązek podania uzasadnienia w związku z tym, że nie odiera w sposób konkretny argumentu, który TSUE wysuwał przed Sądem i który został oparty na zakresie szeregu orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości – w tym na wyrokach Groupe Gascogne/Komisja (C-58/12 P, EU:C:2013:770), Gascogne Sack/Komisja (C-40/12 P, EU:C:2013:768) i Kendrion/Komisja (C-50/12 P, EU:C:2013:771) .

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulis tis Epikrateias (Grecja) w dniu 20 lutego 2015 r. – Kapnoviomichania Karelia AE/Ypourgos Oikonomikon

(Sprawa C-81/15)

(2015/C 138/56)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Symvoulis tis Epikrateias

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Kapnoviomichania Karelia AE

Strona pozwana: Ypourgos Oikonomikon

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywa 92/12/EWG⁽¹⁾, interpretowana w świetle ogólnych zasad prawa Unii, w szczególności zasady skuteczności, pewności prawa i proporcjonalności powinna być interpretowana w ten sposób, że stoi na przeszkodzie stosowaniu w przypadku takim jak niniejszy przepisów ustawodawczych państwa członkowskiego, takich jak art. 108 kodeksu celnego, zgodnie z którymi można uznać, że uprawniony właściciel składu podatkowego towarów, które opuściły jego skład podatkowy w ramach procedury zawieszenia poboru podatku i zostały nielegalnie wycofane z tej procedury w wyniku przemytu ponosi solidarną odpowiedzialność z tytułu zapłaty kar administracyjnych za przemyt niezależnie od kwestii, czy w chwili popełnienia naruszenia był on właścicielem towarów zgodnie z przepisami prawa prywatnego oraz kwestii, czy między sprawcami przemytu, biorącymi udział w takim obrocie towarami a uprawnionym właścicielem składu podatkowego występuje stosunek umowny, z którego można wywnioskować, że sprawcy przemytu działali z jego upoważnienia?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przemieszczania oraz kontrolowania (Dz.U. L 76, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 12 grudnia 2014 r. w sprawie T-551/08,
H & R ChemPharm GmbH/Komisja Europejska, wniesione w dniu 24 lutego 2015 r. przez H &
R ChemPharm GmbH**

(Sprawa C-95/15 P)

(2015/C 138/57)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: H & R ChemPharm GmbH (przedstawiciele: M. Klusmann i S. Thomas, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu (trzecia izba) z dnia 12 grudnia 2014 r. w sprawie T-551/08 w całości, w zakresie, w jakim dotyczy on skarżącego;
- tytułem żądania ewentualnego, stosowne obniżenie grzywny nałożonej na skarżącego w art. 2 zaskarżonej decyzji z dnia 1 października 2008 r. w wysokości 22 mln EUR;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Unii Europejskiej;
- uchylenie rozstrzygnięcia o nałożeniu kosztów sądowych w wysokości 10 tys. EUR na podstawie art. 90 lit. a);
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie skierowane jest przeciw wyrokowi Sądu (trzecia izba) z dnia 12 grudnia 2014 r. (nr rej. 651533) w sprawie T-551/08, H & R ChemPharm GmbH/Komisja, w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2008) 5476 wersja ostateczna z dnia 1 października 2008 r. (sprawa COMP/39181 – *Woski do świec*), w zakresie, w jakim dotyczy on skarżącej.